

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

5. LEDNA 2025

Z obsahu:

Duch jako Boží dar.

Duch Svatý
a svátost manželství
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 23. října 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatý André Bessette

Libor Rösner
- strana 4 -

**Dobratice - místo
úcty k libanonským
světcům sv. Šarbelovi
a sv. Rafce**

Místní farář vydává
svědectví
- strana 7 -

Svatý Šarbel Machlúf

- strana 8 -

Svatá Rafka

- strana 9 -

Plamen víry

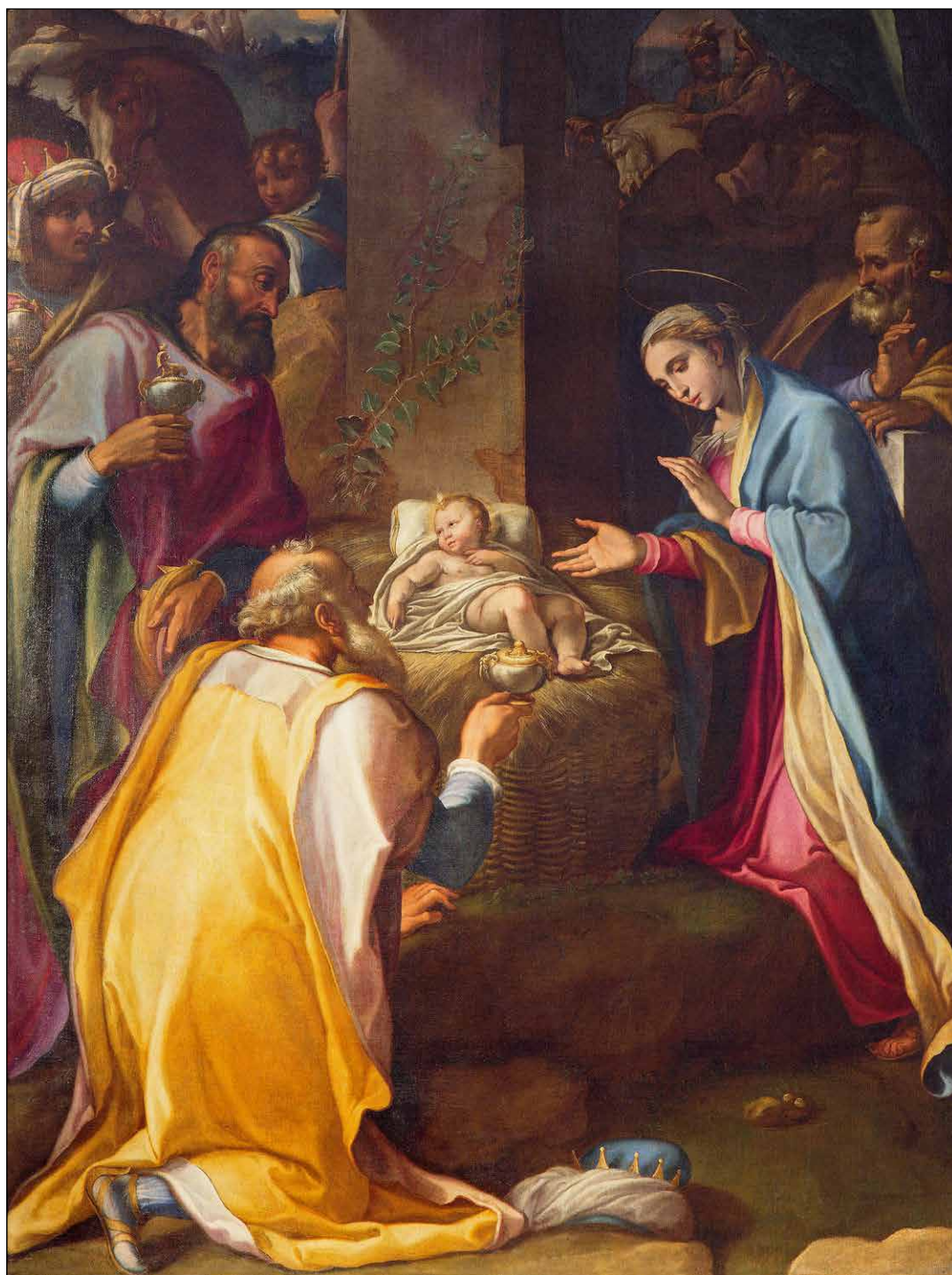
- strana 9 -

Chléb svaté Zity (3)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

**Uznán 71. zázrak
v Lurdech**

- strana 13 -

Klanění tří mudrců z Východu, obraz v kostele Chiesa Nuova, Řím (Foto © Renáta Sedmáková)

Duch jako Boží dar. Duch Svatý a svátost manželství

Katecheze papeže Františka při generální audienci 23. října 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Minule jsme si řekli, co o Duchu Svatém prohlašujeme v Krédu. Úvahy církve se však nezačastavily u tohoto stručného vyznání víry. Pokračovaly jak na Východě, tak na Západě, a to prostřednictvím díla velkých otců a učitelů. Dnes bychom chtěli shrnout zejména několik střípků z nauky o Duchu Svatém rozvinuté v latinské tradici, abychom viděli, jak osvětluje celý křesťanský život a zvláště svátost manželství.

Hlavním původcem této nauky je svatý Augustin, který rozvinul učení o Duchu Svatém. Vychází ze zjevení, že „Bůh je Láska“ (1 Jan 4,8). Nuže, láska předpokládá toho, kdo miluje, toho, kdo je milován, a samotnou lásku, která je spojuje. Otec je v Trojici ten, kdo miluje, zdroj a počátek všeho; Syn je ten, kdo je milován, a Duch Svatý je láska, která je spojuje⁽¹⁾. Bůh křesťanů je tedy Bohem „jedinečným“, ale nikoli osamělým; jeho jednota je jednotou společenství, lásky.

V souladu s tím někteří navrhli nazývat Ducha Svatého nikoliv singulární „třetí osobou“ Trojice, ale spíše „první osobou plurálu“. On je jinými slovy MY, božské MY Otce a Syna, pouto jednoty mezi různými osobami⁽²⁾, samotný princip jednoty církve, která je právě „jedním tělem“ vytvořeným z více osob.

Jak jsem řekl, dnes bych se s vámi rád zamyslel zejména nad tím, co Duch Svatý říká rodině. Co může mít Duch Svatý

Pokračování na str. 6

Milí čtenáři, vítám vás v novém občanském roce a v novém, 33. ročníku Světla. Jakkoliv jde o mezníky – začátky, jsou určeny jen lidským počítáním a vůlí člověka. Boží počty, jak jsme se mohli již tolikrát v životě přesvědčit, jsou poněkud jiné. Dokládá to i církevní rok, jehož začátek a konec je odlišný od toho občanského. Ale i katolický kalendář nese lidský podpis... O co se tedy v životě opřít, abychom měli před sebou jasnou vizi toho, co nás v následujícím období života čeká?

O Ducha Svatého... Ale pozor! Mohli bychom být zklamáni, protože život s Duchem Svatým, a tedy podle vůle Boží, není přece žádnou jistotou. Vždyť kdo zná myšlenky Páně? (srov. 1 Kor 2,16) Jak tedy může člověk dopředu vědět, co ho čeká? – Tak by mohl zareagovat ten, kdo ještě s Trojjediným Bohem nic nezažil... Anebo ten, jehož srdce se hříchem již tak zatvrdilo vůči Bohu v Trojici, že není schopen si ani vzpomenout na chvíle, kdy se s ním cítil být opravdu šťasten. Ovšem ten, kdo již nějakou zkušenost s Bohem v Trojici učinil, bude mít jasno: i když nevíme přesně, co bude, máme jistotu. Jistotu, že vše, co Bůh koná, dobře koná – a je to tedy dobře i pro mě. A aby mohl ON konat ve mně, jak se mu zlíbí, je třeba mu pokorně otevřít dokořán své srdce a spolupracovat s Duchem Svatým, který mě také poučuje, co je

Editorial

záměrem Božím ve mně a se mnou. To jsou zcela jiné počty a předpovědi, než jaké nám nastavuje kalendář či pracovní diář (někdo ho má plně popsaný už na začátku roku), neboť se týkají naší nesmrtelné duše... A také nám říkají něco zcela jiného než svět kolem nás: Není pro člověka a jeho duši nejdůležitější splnit všechny úkoly, které si uložil on, anebo mu je zadal někdo jiný (i když plnit své oprávněné stavovské či pracovní povinnosti je správné a nutné), nýbrž je mnohem důležitější držet se toho, co chce po mně ten, který mě stvořil – Trojjediný Bůh. A proto se může stát, že člověk míní, ale Pán Bůh mění. Že je to známé přísloví? Pak je velmi pravdivé... Čili plnit především vůli Boží, což povede i k plnění již zmíněných povinností, které by Boží vůli neměly nijak odporovat. Kdo je takto sjednocen s Bohem, je blízko spásy své duše.

Proto se nenechejme na začátku nového roku zmást tím, co nás čeká podle kalendáře či diáře, ale mějme naopak srdce otevřené Božimu působení a vedení v našich životech. Chceme-li si dát nějaké dobré předsevzetí na začátku roku, pak nejlépe toto: Budu hledat Boha a všechno ostatní podřídím tomuto hledání. Těžké? Ano. S pomo-

ci Boží však ne nemožné. A že na této cestě budeme padat? Pak co nejrychleji povstaňme: svatá zpověď, přijetí Eucharistie, smírné odprošení před Nejsvětější svátostí – prostředků máme od laskavého Otce mnoho, jen je plně využívat... Je moudré nezůstávat ležet na cestě, ale kráčet dále: protože jen tak lze dojít cíle. A co je oním cílem, víme: život věčný v radostném společenství svatých s Trojjediným Bohem v nebi.

Následující stránky Světla přináší především velmi zajímavá svědectví ze života svatých a o jejich působení v životě lidí i dnes. Nebudu tentokrát konkrétní, abych nepokazil to, co může při četbě jednotlivých textů dát každému z vás Duch Svatý. Snad bude někdo i tak trochu zaskočen, co mu Bůh chce říci, ale pak je to jedinečná příležitost, jak sladit své představy o věcech příštích s Boží vizí o člověku, která je zde od počátku věků a trvá stále.

Kéž se tedy i skrze modlitbu, vedení Duchem Svatým, upevníme ve víře a v plném sebeodevzdání Boží vůli, s plným vědomím toho, že náš Pán je vševědoucí, nekonečně milosrdný a všemohoucí.

Boží milost ať nás provází v každé vteřině letošního roku, abychom vždy nacházeli zalíbení toho, jenž je původcem naší spásy!

Daniel Dehner

Dnešní neděle je oslavou Boží moudrosti. Obrát se proto s celou vroucností na Duha Svatého s prosbou, *aby ti udělil dar moudře věci chápat a odhalovat jejich smysl, abys mohl mít o něm správné poznání.* Pravá moudrost spočívá v tom, abys správně pochopil, co čeká ty, které povolal. Proto k nám všemocné Slovo přišlo z nebe, z královského trůnu⁽¹⁾. S jeho příchodem nastal **nový počátek**. To, co první člověk svým hříchem zničil a smazal, bude obdivuhodně obnoveno: **život, světlo a láska**.

Pán k tobě svým jménem posílá posla nejpovolanějšího, *učedníka, kterého miloval*⁽²⁾, aby ti svěřil to, co přijal od Pána. Jan rozmlouval s Ježíšem nejen ústy, ale i srdcem. On jediný z apoštolů slyšel tlukot Ježíšova Srdce, on jediný s ním šel spolu s jeho Matkou až ke krvavému oltáři na Kalvárii a jeho milující srdce vidělo to, co nikdo ještě neviděl – samu podstatu lásky. Otevřeš-li se dokořán a v pokoře pravému poznání, budeš moci pochopit, proč z Ježíšova otevřeného Srdce stále vytéká láska jako velká řeka.

Janovo poselství začíná slovy, která ti nejsou neznámá: *Na počátku*. Má totiž za úkol poopravit to, co stojí na začátku Písma, a zavést tě daleko před tento počátek, který je jen počátkem času a stvoření, nikoliv však počátkem života, světla a lásky. Tak 1. kniha Mojžíšova vypráví o stvoření světa, ale dříve než mohl být stvořen svět, musel se zrodit Ten, skrze něhož všechno bylo stvořeno. Janova kniha mluví o **zrození Slova**.

To je ten pravý počátek všech počátků. Bez něho nemohlo povstat nic, protože jen v něm byl *život a světlo*. Čekáš na vysvětlení, proč svatý Jan nazývá Božího Syna *Slovem*? Aby co nejhlouběji vystihl, kým je. Každé tvé slovo je vyjádřením, vyslovením, zobrazením obsahu tvé mysli. Zdá se ti, že slovo je něco docela obyčejného. Ale představ si, že by z tvého života zmizela všechna slova. Beze slov by se ztratil všechn smysl, zhroutil všechn řád. Všechny tvé představy, tvé myšlenky, tvé plány, vztahy, styky, celé osobní i společenské bytí potřebují slova. Slovo je součástí naší lidské bytosti. Beze slov bychom byli jako ostatní němě tváře. Užívání slov nás pozvedá do vyššího řádu nad ostatní stvoření. Vrcholné plody svého myšlení nazývá člověk „filosofia – láska k moudrosti“.

Boží moudrost

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.

Janovo SLOVO – LOGOS je nejdokonalejší souhrn a nejvyšší plod a obsah **myšlení nejvyššího Boha**: je to svrchovaná Moudrost, nejdokonalejší Řád, nejsvětější Zákon a nejvlastnější **smysl** všeho toho, co je. Syn Boží je prvním, odvěkým a nejdokonalejším vyslovením, nejúplnějším **obrazem svého věčného Otce**. Toto SLOVO je první, kdo se přede všemi věky zrodil, první, kdo je milován, a první, kdo miluje, s ním a v něm se zrodila **láska** jako pramen a vzor **života, zrození, dětství a synovství**, a také zdroj všeho, co je krásné a vznešené, zdroj veškeré blaženosti, kterou Slovo prožívá jakožto **milovaný Syn nejvyššího Otce**.

Z této nekonečné a nevýslovné blažené radosti věčného Slova se zrodila jeho nezadržitelná touha **sdílet blaženost své lásky** nejen se svým Otcem, ale s lidskými tvory, kteří budou kvůli němu a skrze něho stvořeni. Věčné Slovo dalo z moci své lásky vzniknout světu a v tomto světě i tobě, protože se mu zalíbilo, abys měl podíl na jeho blažené radosti. **I tobě** chce dát *moc zrodit se z Boha a stát se Božím dítětem*.

Zalíbením a radostí, jakou má věčné Slovo ve zrození, doslova hýří celý stvořený svět. Tento zázrak své svrchované moudrosti ti staví Stvořitel tak hojně a tak názorně před oči proto, aby ti připomínal ten nejvyšší a nejvlastnější smysl, pro který stvořil člověka. Už v neživém světě se s ním setkáváme: rodí se obdivuhodné krystaly i vesmírná tělesa. Každý květ je radostnou zvěstí o novém zrození. Rodí se rostliny, stromy a tisíce živočišných druhů. Vysoko nad tím vším stojí zrození člověka, pro které Bůh stvořil jiný, vyšší řád, **řád lásky**, který je *obrazem a podoběním* lásky, ze které se rodí věčné Slovo. A nad celou tuto posvátnou stupnici postavil Bůh to nejvlastnější zrození, které teprve všemu dává smysl a význam: **zrození z Boha a v Bohu**. Pokud by se tento cíl Boží moudrosti neměl pro lidskou

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 24,1–4.12–16

Moudrost se sama chváli a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: „Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: »Usaď se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!« Před věky na počátku mě stvořil, až navěky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.“

2. čtení – Ef 1,3–6.15–18

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si

Dokončení na str. 5

pýchu a svévoli naplnit, ztrácí svůj smysl stvoření celého vesmíru i toho, co obsahuje. Byl by tím zmařen věčný Boží plán, ve kterém je obsažen sám Bůh: ze Slova všechno vychází, aby skrze Slovo všechno opět spočinulo v Bohu.

Ale Bůh se nemůže vzdát sám sebe. Lidské selhání nemůže znamenat selhání Boží Myšlenky. To není neúspěch Slova, že ho svět nepoznal, že přišlo mezi vlastní, a vlastní ho nepřijali. Moudrost odvěké Boží logiky je v tom, že Slovo k nám zamířilo **nikoliv přesto**, že jsme je nepřijali, ale **právě proto**, že jsme ho nepoznali. Ani v tomto našem žalostném stavu slepoty a odmítání nepřestáváme být *jeho vlastní*, protože jsme *povstali skrze ně*. Za cenu vlastního života nám **dává moc stát se Božími dětmi**.

Tato **moc** je nyní záležitostí tvé vlastní svobody – zda ho **chceš přijmout a uvěřit v jeho jméno**. Souhlasíš-li, naplní se poslední a nejvyšší smysl Božího plánu: tvé **znovuzrození z Boha**. *At tě osvíti, abys pochopil, co čeká na ty, které povolal, a co v budoucnosti dostanou.*

Chval svého Boha z celého srdce.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mdr 18,15; ⁽²⁾ srov. Jan 19,26.

Svatý André Bessette

Jako malému chlapci mu kvůli chatrnému zdraví předpovídali, že na světě dlouho nepobude, a on se dožil 91 let. Byl na tom fyzicky velmi špatně, přesto se zasloužil o stavbu třetí největší baziliky na světě. Byl obyčejným řeholním bratrem, přesto ho přišlo na jeho poslední cestu doprovodit přes milion lidí. Říkalo se mu „divotvůrce z Montrealu“ a dnes se mu říká svatý.

Při křtu, který následoval po jeho narození 9. srpna 1845, dostal jméno Alfréd. V rodném Saint-Grégoire d'Iberville ležícím jižně od Montrealu vyrůstal v dosti nuzných poměrech. Situace dvanáctičlenné rodiny se ještě zhoršila, když v Alfrédových devíti letech nešťastně zahynul její živitel – spadl na něj strom, který jako dřevorubec kácel. Sedřenou matku poslala na věčnost tři roky poté tuberkulóza. Tehdy se chlapci spustila nemoc, která ho až do smrti věrně provázela – žaludeční křeče, jež se ozývaly prakticky po každém jídle. Snad jen škrob uvařený ve vodě mohl sníst bez potíží. Vzali ho k sobě příbuzní, kteří byli stejně chudí jako Bessettovi, takže hlad a bídu zakoušel i nadále.

Již jako náctiletý musel nastoupit do práce, leč ani v pekárně, ani v kovárně, ani na farmě dlouho nevydržel pro svou velmi chabou tělesnou konstituci – měřil jen 150 cm a byl velmi slabý, což ho na těchto těžkých pracovištích diskvalifikovalo. Opustil proto Kanadu a zamířil za prací na jih do sousedních Spojených států amerických.

Neměl tam však stání a vrátil se do rodné vlasti. Táhl ho to k zasvěcenému životu a se svou touhou se svěřil faráři P. Andrému Provençalovi. Ten ho přemlouval ke vstupu do kláštera Kongregace svatého Kříže, a když ho konečně po zhruba dvou letech přesvědčil, sedl a napsal do kláštera kongregace v Saint-Césaire doporučující list, v němž stálo: „Posílám vám svěťce.“

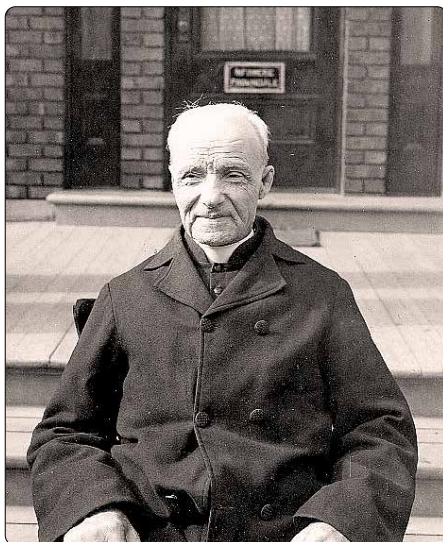
Dne 22. listopadu 1870 mohl Alfréd do kláštera vstoupit. Začátky v kongregaci byly pro Andrého, jak se od nynějška jmenoval, nesmírně těžké, už jen proto, že neuměl číst, přičemž co se psaní týče, uměl se nanejvýš podepsat. To v kongregaci s charismatem vyučovat děti byl dost závažný handicap...

Někdo jiný by možná sen o zasvěceném životě vzdal. Ne tak André, jenž si

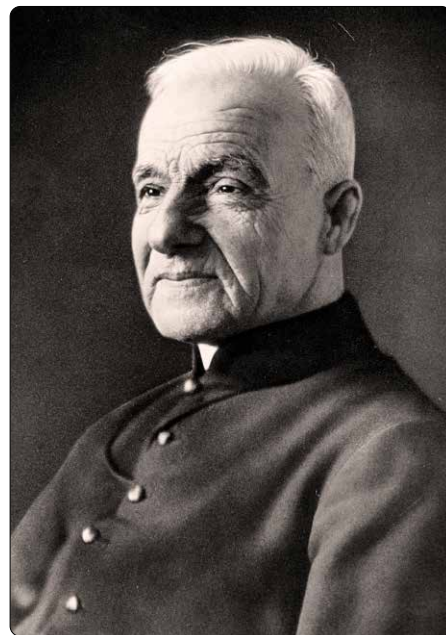
již před lety vyvolil za svého adoptivního otce sv. Josefa a s málokdy vídanou důvěrou se svěřil do jeho ochrany. Svátý Josef-Dělník nad tímto svým kanadským adoptivním synem, jenž nebyl s to pracovat, bděl. Dne 2. února 1874 tak mohl bratr André složit věčné sliby a stát se trvalou součástí řeholní svatokřížské rodiny.

Původně ovšem otcové hlasovali proti jeho setrvání v kongregaci, a sice kvůli jeho hodně chatrnému zdraví. Nakonec se rozhodli prodloužit mu noviciát o půl roku s nadějí, že se aspoň částečně uzdraví. Představený komunity, jemuž nemohla uniknout zbožnost a horlivost mladého novice, nakonec spolubratry přesvědčil: „*Když nebude moci pracovat, bude se aspoň dobře modlit. Bratři, všichni jsme povoláni k tomu, abychom učili lidi modlit se. Tento muž učí modlitbu hlavně vlastním příkladem.*“

Bratr André myl podlahy a okna, čistil lampy, dělal poslička, nosil dřevo na topení. Vše činil s pokorou a svědomitostí sobě vlastní. Nadto byl pověřen službou vrátného na bratry vedené vysoké škole Notre Dame na Côte-des-Neiges v Montrealu, jež nevyžadovala tolik fyzického úsilí. Vydržel v ní čtyřicet let a stal se zde

Svatý André Bessette (kolem roku 1920)

Svatý André Bessette

nejslavnějším kanadským vrátným a jedním z nejslavnějších vrátných historie.

Spával na holé lavici a živil se vařeným škrobem, který mu jako jediný nezpůsoboval křeče žaludku. Pouštěl dovnitř i ven studenty a jejich rodiče, přijímal žebráky, které podaroval jídlem. Měl ve své vrátnici sošku sv. Josefa – obrácenou směrem k Mount Royal. Na otázky stran důvodu tohoto rozhodnutí odpovídal: „*Protože tam bude jednoho dne svatý Josef zvláštním způsobem uctíván.*“

Netrvalo dlouho a před vrátnicí školy stávaly zástupy těch, kteří prahli po setkání s tímto řeholním bratrem. Lidé si totiž mezi sebou sdělovali, že pomocí oleje hořícího v lampě umístěné před sochou sv. Josefa na chodbě vysoké školy uzdravuje nemocné a že pomáhá i na dálku, neboť Bůh jeho modlitby vyslyší, takže chromí chodí a nemocní vstávají ze svých lůžek. Nebylo divu, že ho začali zvat domů ke svým nemocným. Bratr André jejich prosby neodmítal, mohl se však z vrátnice uvolnit pouze večer po skončení vyučování, ježto neměl za sebe zástup. Obcházel pak nemocné a mazal jejich rány a bolavá místa olejem z lampy, případně olej rozdával s tím, aby se jim nemocní potírali a vyzývali přitom Pěstouna Páně. Těm, kdo olej neměli, radil dělat totéž s medailkou sv. Josefa.

Jeho pověst zázračného léčitele rostla. Uzdravoval ale i duše, projevoval účasť a soucit. Uzdravoval někdy dost neobvyk-

lým způsobem, jenž měl původ v jeho smyslu pro humor. Jednou navštívil mladíka zmiňovaného již několik dní vysokými horečkami. Přišel k jeho posteli a k ohromení všech mu řekl: „*Vstávej, lenochu!*“ Mladík vyskočil okamžitě z postele a lékaři museli konstatovat, že po horečce není ani památky.

Jeho pověst se donesla i k biskupům, kteří posuzovali jeho případ nadmiru obezřetně, nakonec ale prohlásili: „*Je-li toto působení od Boha, přetrvá, není-li, skončí.*“

Časem musel „ordinovat“ mimo prostory školy, ježto vyvstala vcelku pochopitelná obava o zdraví studentů. Sloužil tedy v budově tramvajové zastávky, kde se opět srocovaly doslova davy. Představoval si však důstojnější místo pro toto působení, nejlépe takové, jež by bylo zasvěcené sv. Josefovi. Byl jeho velkým ctitelům a snil o kapli jemu zasvěcené. Představení o tom dlouho nechtěli slyšet. „*Pros svatého Josefa,*“ říkával každému nemocnému, ale i zdravým, s nimiž přicházel do styku. Na Mount Royal zakopal světovou medailku a pak už se jen modlil.

V tuhé zimě roku 1903 se na tento vrch vypravil spolu se svým představeným a ještě jedním spolubratrem s cílem určit místo, kde bude kaple stát. Představený ukázal na jedno místo, avšak bratr André si ho dovolil opravit: „*Raději bych ji postavil zde,*“ přičemž ukázal pár metrů vedle. Na udivenou otázku představeného, proč bazíruje na nějakém tom metru, odvětil: „*Protože jsem ji viděl,*“ čímž prozradil, že měl vidění baziliky sv. Josefa stojící přesně na onom místě. Představený si však vymínil, že kongregace na stavbu nepřispěje. Bratr André nenamítl ani slovo. Rok nato, tj. 1904, již kaple pro jedenáct lidí stála. Lidé na ni přispívali ve velkém. On sám na její stavbu přispěl 200 dolary, jež si vydělal jako kadeřník studentů – bral 5 centů za ostříhání.

Bratr André Bessette zde nepřestával být pro nemocné, kteří k němu přicházeli ve stále větším počtu. „*Pomodlím se za tebe ke svatému Josefovi. Dovol, aby byla uzdravena i tvá duše. Běž se nejdříve vyzpovídat a potom se sem vrať, jestli chceš. Nos u sebe tuto medailku a vezmi si něco málo oleje,*“ říkával jim a opravoval je, když mu děkovali za uzdravení: „*To neuzdravuji já, ale Pán Bůh. A tvé uzdravení ti vyprosil svatý Josef. Poděkuj jim.*“ – „*Umělec maluje nej-*

Liturgická čtení

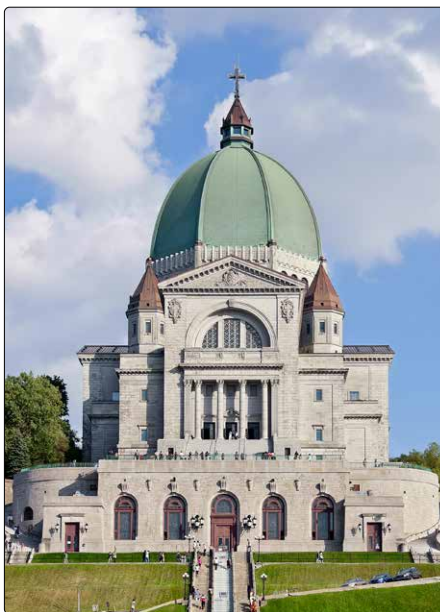
- dokončení ze str. 3

nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvítl vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal,

krásnější obrazy nejmenšími štětcí,“ ozřejmoval pokorně, proč si Bůh vybral zrovna jeho. Považoval se za nástroj sv. Josefa.

Pokud někdo ztrácel trpělivost a zdálo se mu, že Bůh jeho modlitby nevyslyšel, říkával mu bratr André: „*Pros svatého Josefa, aby byla tvá modlitba taková, jako by ji on přednášel Bohu, kdyby byl na tvém místě.*“

Podobné rady udílel tisícům a desetitisícům těch, kteří mu napsali dopis s prosbou o modlitbu za uzdravení. Ni-

Oratoř svatého Josefa v Mount Royal, třetí největší bazilika na světě

jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium – Jan 1,1-5.9-14

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

koli sám, psát neuměl, dostal proto k ruce jednoho spolubratra, jenž mu dělal sekretáře. Ročně tento sekretář vyřizoval až 80 000 dopisů. Všechny pisatele svěřoval bratr André ochraně a přimluvě sv. Josefa.

Jen mezi léty 1909 a 1910 byl bratr André nástrojem úplného uzdravení 112 osob, u dalších 4 300 došlo k rapidnímu zlepšení jejich zdravotního stavu. Celkem bratři napočítali až 10 000 zjevných uzdravení...

Známým se stal případ nového spolubratra P. Clémenta. Kaple na Mount Royal neměla kněze a představený bratru Andrému odmítal poskytnout některého z komunity. Ten prohodil, že ví o knězi jménem Adolphe Clément, což představený vetoval s podotknutím, že tento páter takřka oslepl a může číst pouze hodně velká písmena a nemůže sloužit mše svaté. Přesto se nechal bratrem Andréem přemluvit, aby ho do kaple sv. Josefa na Mount Royal poslal. P. Clément na místě zatoužil nahlas po tom, aby se zase mohl modlit breviář, načež mu bratr André řekl: „*Běž se vyspat. Zítra se ho modlit začneš.*“ Stalo se přesně to, co řekl... P. Clément pak dlouhá léta sloužil v bazilice sv. Josefa na Mount Royal...

To už dávno přestala pro nával poutníků postačovat malá kaple. Čtyřikrát byla zvětšena, ale přesto přibývalo lidí daleko více, než činila její kapacita. Proto byl

roku 1913 vypracován plán na výstavnou baziliku oratoria sv. Josefa – a její hlavní loď stála o pět let později. Vešlo se do ní o tisíc lidí víc než do kapse... Jednu chvíli se přitom zdálo, že pro nedostatek peněz nebude dostavěna, avšak bratr André tehdy řekl: „Postavte doprostřed sochu svatého Josefa. Jestli chce mít nad hlavou střechu, tak se o to postará.“ Dva měsíce poté byla celá loď zastřešena... Celá budova byla dokončena definitivně roku 1967 a je třetí největší bazilikou na světě.

Při její stavbě došlo k jednomu z nejslavnějších zázraků spjatých s bratrem Andréem Bessetem, jemuž bylo přítomno několik desítek svědků. Jeden z dělníků se stal obětí nehody, při níž mu kámen rozdrtil obě nohy. Přivolaný lékař rozhodl o okamžité amputaci, jinak hrozilo, že gangréna připraví muže o život. Vložil se do toho bratr André, který lékaře zdržel. Ten o ničem jiném nechtěl slyšet, ale bratr André v klidu začal třít dělníkovy nohy. Před šokovanými svědky naby-

ly obě dolní končetiny zraněného nejen barvu, ale i tvar. Zničehonic je měl zcela zdravé. Vstal a bez problémů chodil.

Poutníků přibývalo, stejně jako uzdravených nemocných a těch, kteří na tomto místě doznávali duchovní útěchy. Denně jich bratr André takto „zvládal“ stovky, ježto byl po čtyřiceti letech zbaven služby na vrátnici koleje a přidělen do Oratoria sv. Josefa. Navzdory svému stáří a úbyt-ku sil je přijímal neustále.

Přibývaly i zdravotní neduhy samotného bratra Andrého, jakož i pomluvy na jeho adresu a útoky na jeho osobu – zvláště ze strany lékařů a často i spolubratrů. Co vše za nimi vězelo, můžeme jen domýšlet. Byl zde však sv. Josef, jemuž vše svěřoval, a také bezmezná úcta k Nejsvětější Trojici.

V prosinci roku 1936 však už byl bratr André tak vyčerpaný, že dál prostě nemohl. Není divu, bylo mu již 91 let a prakticky se nezastavil. Lékařský personál nemocnice, do níž byl přijat, nemohl nic

dělat. Bratr André Bessette 6. ledna 1937 zemřel vyčerpáním.

Pohřeb, jaký mu bratři vypravili, neměl obdoby. Celý týden bylo jeho tělo vystaveno, aby se mohli lidé s „divotvůrcem z Montrealu“ rozloučit. Této příležitosti využilo více než milion lidí. Přijíždě-
li z celé Kanady, ba i z celých Spojených států amerických, odkud byly vypravovány speciální vlaky. Pochován byl v oratoriu sv. Josefa.

V roce 1973 kdosi ukradl jeho srdce z relikviáře umístěného v oratoři, ale rok poté se po velkém pátrání našlo a bylo vráceno zpět. Již deset let předtím se po otevření Andrého hrobu zjistilo, že jeho tělo je neporušené. Po uznaném zázraku uzdravení na jeho přimluvu byl André Bessette 23. května 1982 Janem Pavlem II. beatifikován (a to ještě své uzdravení připisovalo jeho přimluvě dalších asi 125 000 lidí) a 17. října 2010 Benediktem XVI. kanonizován jako vůbec první rodilý Kanadán.

Duch jako Boží dar. Duch Svatý a svátost manželství

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

společného například s manželstvím? Velmi mnoho, možná právě to podstatné, a já se pokusím vysvětlit proč. Křesťanské manželství je svátost darování sebe sama, jednoho druhému, muže a ženy. Takto to zamýšlel Stvořitel, když „stvořil člověka ke svému obrazu [...]: muže a ženu je stvořil“ (Gn 1,27). Lidský pár je tedy první a nezákladnější realizací společenství lásky, kterým je Trojice.

Manželé by také měli tvořit první osobu množného čísla, „my“. Stát jeden před druhým jako „já“ a „ty“ a stát před zbytkem světa, včetně dětí, jako „my“. Jak krásné je slyšet matku, když říká svým dětem: „tvůj otec a já...“, jako to řekla Maria Ježíšovi, když ho ve dvanácti letech našli v chrámu, jak učí učitele (srov. Lk 2,48), a slyšet nějakého otce, když říká: „tvá matka a já“, jako by byli jedno. Jak moc děti potřebují tuto jednotu – otec a matka spolu –, jednotu rodičů, a jak moc trpí, když chybí! Jak moc trpí děti rodičů, kteří se rozcházejí!

Aby však manželství odpovídalo tomuto povolání, potřebuje podporu toho, kdo

je darem, či spíše dárcem par excellence. Tam, kde vstupuje Duch Svatý, znovu se rodí schopnost darovat se. Někteří církevní otcové tvrdili, že Duch Svatý, který je vzájemným darem Otce a Syna v Trojici, je také důvodem radosti, která mezi nimi panuje, a nebáli se použít, když o něm mluvili, obraz gest, obrazů vlastních manžel-
skému životu, jako je polibek a objetí⁽³⁾.

Nikdo netvrdí, že taková jednota je snadným cílem, a už vůbec ne v dnešním světě; ale je to pravda o věcech, jak je Stvořitel zamýšlel, a je to tedy v jejich přirozenosti. Samozřejmě se může zdát, že stavět na písku je snazší a rychlejší než na skále; Ježíš nám však říká, jaký je výsledek (srov. Mt 7,24–27). V tomto případě tedy ani nepotřebujeme podobenství, protože důsledky manželství postavených na písku jsou bohužel všem na očích a trpí jimi především děti. Děti trpí odloučením nebo nedostatkem lásky svých rodičů! O mnoha manželích je třeba opakovat to, co řekla Maria Ježíšovi v Káně Galilejské: „Nemají víno.“ (Jan 2,3) Duch Svatý je ten, kdo na duchovní úrovni na-

dále koná zázrak, který při té příležitosti vykonal Ježíš, totiž proměňuje vodu zvyku v novou radost ze společného bytí. To není zbožná iluze: Duch Svatý to udělal v mnoha manželstvích, když se ho manželé rozhodli požádat.

Nebylo by tedy špatné, kdyby se vedle právních, psychologických a morálních informací, které se snoubencům v přípravě na manželství poskytují, prohloubila i tato „duchovní“ příprava o Duchu Svatém, který vytváří jednotu. „Mezi mužem a ženou nestrkej prst“, říká italské přísloví. Místo toho je třeba mezi manželku a manžela vložit „prst“, a to právě „prst Boží“: tedy Ducha Svatého! Děkuji!

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Srov. svatý Augustin, *De Trinitate*, VIII, 10, 14.
- ⁽²⁾ Srov. k tomu H. Mühlen, *Una mystica persona. Církev jako tajemství Ducha Svatého*, Città Nuova, 1968.
- ⁽³⁾ Srov. svatý Hilarius z Poitiers, *De Trinitate*, II, 1; svatý Augustin, *De Trinitate*, VI, 10, 11.

Dobratice – místo úcty k libanonským světcům sv. Šarbelovi a sv. Rafce

Místní farář vydává svědectví

Vesnická farnost Dobratice má již dlouhou historii, vznikla v roce 1868, spadá do ní také obec Vojkovice. Dobratice jsou součástí děkanátu Frýdek a dá se říct, že se nacházejí v malebném podhůří Slezských Beskyd. Dobratický farní kostel apoštolů sv. Jakuba a sv. Filipa mladšího se letos stal centrem úcty ke svatému Šarbelovi a následně také ke svaté Rafce, libanonským světcům. Jak k tomu došlo a co nám Dobratice nabízejí, o to se rád s vámi, milí čtenáři, podělím. Jmenuji se Jan Wojnar a jsem od roku 1993 zdejším farářem.

Nejdříve se ohlédnů zpět, jaká byla moje cesta ke svatému Šarbelovi?

Pán Bůh se ke mně přibližoval se svatým Šarbelem velice pomalu a citlivě. Nejdříve mne obdaroval v létě roku 2023, skrze manžely Bolkovy na Oravě, olejem svatého Šarbela. O několik měsíců později se mne dotkl, až neuvěřitelnými zázraky v brožurce „O mocném působení sv. Šarbela“ od P. Matúša Marcina. Adresou uvedenou na poslední stránce mne Pán svým Duchem přivedl do Domu úliavy sv. Šarbela ve Staré Lubovni, odkud, se souhlasem našeho biskupa, Mons. Martina Davida, byly darovány dobratické farnosti relikvie I. stupně svatého Šarbela, konkrétně kapka jeho krve (únor roku 2024).

Snad se zeptáte, co se dělo pak?

Se svatým Šarbelem přišlo – jak se říká „z čistého nebe“ – nejen do Dobratic, ale i do okolí nové vanutí Božího Ducha. V neděli 11. února 2024, ve Světový den nemocných, byli na mši svaté s přivítáním relikvií v Dobraticích nejen místní, ale také mnozí věřící z Trince, z Vendryně a jiných farností s mnohými nemocnými. Během mše svaté byla úžasná duchovní atmosféra, kterou byli všichni ohromeni. Já osobně jsem prožíval ve mši svaté silné působení Božího Ducha spojené se slzami a hlubokým dojetím. Každé slovo konsekrační modlitby bylo pro mě živým spoje-

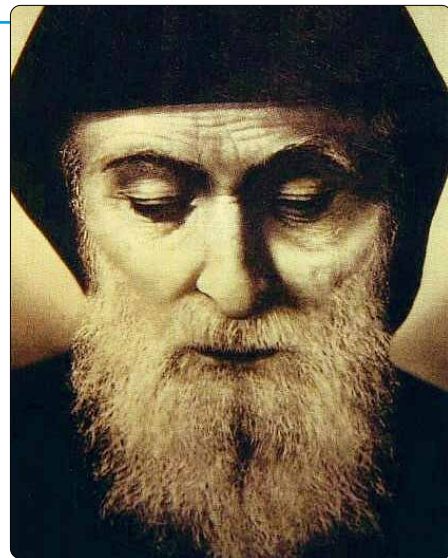
ním s Bohem. Po mši svaté mi lidé říkali, že jsem tuto mši svatou sloužil znovu jako svou primiční. Mnoho dní jsem uvažoval nad tím, co se děje. Modlil jsem se jinak, během dne jsem žil jinak, měl jsem stále touhu poznávat ducha svatého Šarbela a svým životem jej následovat.

Ale tím to neskončilo

Dalším krokem bylo mé poznání, že ve farnostech po celém světě, kde se přechovávají světcovy ostatky, se každý 22. den v měsíci slaví takzvaný Den úcty svatého Šarbela. Nic mi nemohlo zabránit v rozhodnutí tuto praxi zavést i v Dobraticích. V únoru (22. února 2024) mne Bůh zahrnul opět slzami a velkým dojetím nad množstvím příchozích, často i vážně nemocných lidí. Jako v době života Pána Ježíše: kulhaví o berlích, zranění a lidé s psychickými nemocemi a v těžkých životních situacích, kteří nejdříve přistupovali ke svátosti smíření, následně k Eucharistii a pak s úctou k relikviím sv. Šarbela a k pomazání jeho olejem. I po několika hodinách modliteb lidé zůstali v kostele sedět v lavicích a neodcházeli. Já jsem byl natolik zmatený, že jsem nevěděl, co se děje. Lidé v celém kostele zůstali v lavicích. Všem bylo tak dobře, že ztratili pojem o čase. Nyní již vím, neboť jsem si přečetl, že lidé, kteří přicházeli za světcova života na mši svatou, kterou svatý Šarbel sloužil nezvykle dlouho, také ještě dlouho po jejím skončení nechtěli odcházet domů.

Od této doby každý 22. den v měsíci pokračujeme ve slavení Dne úcty svatého Šarbela...

O všem jsem uvědomil biskupa Martina Davida. Od této doby každý 22. den v měsíci je dnem silného působení Božího Ducha a mnoha Božích milostí na přimluvu svatého Šarbela pro všechny příchozí, ať místní, nebo z velké dálky. Tolik hlubokých zpovědí, tolik svatých přijímání, svátostí pomazání nemocných a takové silné modlitby si opravdu nepamatuji. Lidé píší své úmysly a vkládáme je jako in-

Svatý Šarbel

tence do slavené Eucharistie. Nechávejí u svatého Šarbela úlevu ze svých duchovních bolestí, trápení a starostí. Přicházejí se svými fyzickými bolestmi, se svými bolavými vztahy k nejbližším. Přinášejí své lidsky neřešitelné situace. A odcházejí plní Božího ducha, naděje, pokoje a mnohdy i radosti.

Snad by si někdo mohl myslet, že pak po celý měsíc je ve farnosti „klid po pěšině“

Také mnohdy, v jiné všední dny, lidé telefonují, chtějí přijet, přijmout svátost smíření a pomazání olejem. Nejednou to jsou lidé těžce nemocní, na konci svého pozemského života. Např. pan Ivan se stal v posledních měsících života velkým ctitelům svatého Šarbela, nyní už je našim velkým přímluvcem u Pána. Již léta také pravidelně sloužím jako nemocniční kaplan ve frýdecké nemocnici a setkávám se každý týden s více než stovkou nových pacientů. Tam mohu osobně svědčit o velké Boží moci na přimluvu svatého Šarbela a udělovat pomazání jeho olejem. Již nejedem človíček (třeba „jen“ pokřtěný a pak už žijící, jako by Bůh neexistoval) byl přiveden k živému Kristu. Snažím se také nabízet jednodenní duchovní obnovy se svatým Šarbelem v Exercičním domě v Českém Těšíně, o které je velký zájem.

V letošním roce 2024 jsem se také odvážně vydal na pouť za svatým Šarbelem do Libanonu

Puzený duchem jsem si letos v červenci vybral u jedné z cestovních kanceláří v Polsku poutní cestu po stopách libanonských světců přímo v Libanonu.

Svatý Šarbel Machlúf

Několikrát mi Pán ukázal, že mě tam chce mít. Mohl jsem nejen dva dny pobývat u hrobu svatého Šarbela a v jeho poustevně v Annayi. Také jsem mohl projít pěšky asi 14 km Údolím svatých (Kadiša), kde žil a denně chodil nejen svatý Šarbel, ale i jiní řeholníci a světci. V jedné době v jeskyních tohoto údolí žilo až 2 000 mnichů. Navštívil jsem místa spojená se svatou Rafkou a mnoho mariánských poutních míst na křesťanském i muslimském území. Zakusil jsem živou víru, jakou jinde v Evropě snad nenajdete. Na mnohá křesťanská mariánská poutní místa i místa jiných svatých přicházejí nejen křesťané, ale i muslimové (zvláště muslimské matky s dětmi) a s vroucností se modlí. Tamější svatí jsou svatými všech. Byl jsem obdarován relikvií I. stupně sv. Rafky (snad jsme první v ČR obdarováni tímto Božím „pokladem“) a druhou relikvií sv. Šarbela, která je nyní uložena v putovním relikviáři a cestuje po různých rodinách.

Ale ještě větším darem pro mě bylo a zůstalo, že tuto pouť jsem prožil s věřícími duchovní Rodiny svatého Šarbela z polské farnosti Tychy a okolí. Tito věřící se postupně stali mými přáteli. Jsem velice vděčný za to, že mi Pán poslal mnoho věřících, se kterými společně jdu touto spiritualitou. Také je pro mne velice důležité, že mohu tuto rozvíjející se úctu k libanonským světcům sdílet s P. ThLic. Dr. Danielem Víchou, který v současnosti je biskupským vikářem pro pastorační, evangelizační a vzdělávací práci, a prožívám z jeho strany úžasnou podporu. Ten dobratickou farnost navštívil 22. července 2024, což bylo v době mého pobytu v Libanonu a byl, jak sám říkal, velmi mile překvapen vším, co u nás zažil a viděl. Každý měsíc Pán Bůh posílá své služebníky (kněze, jáhny, hudebníky, zpěváky, ministranty, přímluvce, akolyty atd), kteří se zápalově slouží všem příchozím.

Slůvko čtenářům na závěr

Velkým Božím „zázrakem“ je, že již tomu bude brzy rok, kdy každý měsíc Pán posílá do kostela v Dobraticích velký počet lidí, a mnozí neváhají přijet i z velké dálky, např. i přes půl republiky, nebo také ze Slovenska. Žasnu! Chci čtenářům vzkázat, abychom nezapomínali na mocné přímluvce u našeho nebeského Otce. Některé prvky z jejich duchovního života

Josef se narodil 8. května 1828 v Beqaakafre, ve vesnici, která leží v řetězu pohoří na severu Libanonu ve výšce 1700 metrů, ve slavném údolí Kadiša, ve „svatém údolí“. Byl nejmladším z pěti dětí domu Machlúf, jedné chudé rolnické rodiny.

V roce 1851 vstoupil do kláštera Notre-Dame de Maifouq (maronitské církve) a přijal jméno Šarbel. Už během svého noviciátu přesídlil do kláštera sv. Marona v Annayi, která leží 50 km severně od Bejrútu. Tam poznal P. Eliséa, světce, který se stal jeho duchovním vůdcem. Po studiu teologie v klášteře v Kfifane byl 23. července 1859 vysvěcen na kněze. Po smrti P. Eliséa se oficiálně usídlil v poustevně svého kláštera v Annayi a žil tam se svým společníkem, P. Makariem, až do své smrti 24. prosince 1889. Zemřel na následky ochrnutí poloviny těla o vánoční vigílii, v postní den, ve velké zimě a vysokém sněhu, za okolností, které odpovídaly jeho způsobu života.

Svatý Šarbel je příkladem orientální askeze v sebeovládání a radikální odevzdanosti. Klášterní ctnosti si vyvíjel heroickým způsobem, čímž daleko předčil ostatní mnichy. Celý způsob jeho existence vyjadřoval pohrdání sebou samým: jeho ošumělý řádový oděv, jídlo, způsob spánku, zvyk modlit se v kleče, lože, komůrka a vyčerpávající

práce. Byl apoštolem svým svědectvím života, mocným přímluvcem naší doby, která se vyznačuje materialismem.

Svatý Šarbel nám ukazuje v práci i v modlitbě stále cestu Boží a cestu bliženské lásky. Tím, že vyzářoval absolutní Boží lásku, přitahoval mnoho srdcí. Čím více se přibližoval Bohu, tím více rostla jeho láska k bližním. Neustále se modlil, aby svým bližním vyprošoval milosti a jejich duším spásu. Křísil děti z mrtvých, uzdravoval mnoho nemocných. Křesťané i muslimové ho prosili o uzdravení svých stád napadených nákazou. Dokonce divoká zvířata ho poslouchala. Hejna sarančat se zastavovala před poli, která pokropil svěcenou vodou. Prázdné nádoby od obilí a od oleje v klášteře se na jeho modlitbu znovu naplnily.

Zázraky po Šarbelově smrti: Rozsvítlo se světlo zmrtvýchvstání u hřbitova mnichů, na němž byl Šarbel pochován. Jeho mrtvé tělo zůstalo neporušené. V letech 1898–1993 vylučuje jeho mrtvé tělo krev a plazmu, relikvie, které přinášejí uzdravení a mnoho poutníků přivádějí k obrácení. Na plátně, na kterém byla osušena jeho mrtvola, je vidět otisk jeho těla. Světec se zjevil mnoha lidem a splnil jim prosbu o uzdravení.

Dne 5. prosince 1965 byl Šarbel Machlúf v Římě blahověstěn a 9. října 1977 svatořečen. Jeho svátek katolická církev slaví 24. července.

můžeme do určité míry následovat (např. lásku k modlitbě, poslušnost v církvi, přemáhání své přirozenosti a otvírání se Božímu Duchu). Ale především, jasně vidím na svatém Šarbelovi a na svaté Rafce, že během svého života vložili do pokladnice

církve, skrze svůj asketický způsob života a trpělivé snášení duchovního i tělesného utrpení, tolik dobra a milosti, že nyní nám Pán z této bohaté zásoby štědře rozdává. Přicházejme „s otevřenými dlaněmi“.

Ať Pán Bůh zehná toto své dobré dílo!

V kostele sv. Filipa a Jakuba mladšího v Dobraticích, vždy 22. v měsíci od 16 hodin je k dispozici kněz ke slavení svátosti smíření, osoby, jenž slouží přímluvnou modlitbou, a jáhen Pavel R. vede osobní duchovní rozhovory. Své těžkosti vkládáme do modlitby svatého růžence a litanie k svatému Šarbelovi. Následně slavíme Eucharistii. Homilie je zaměřena na určitý aspekt ze svätčova života. Každý lichý měsíc je nabízena svátost nemocných. Modlíme se korunku k sv. Šarbelovi, uctíváme jeho relikvie a je nabízeno pomazání olejem svatého Šarbela. Za vše děkujeme v adoraci Nejsvětější svátosti oltářní. Před 19. hodinou si do svých domovů lidé odnášejí požehnanou vodu či požehnané devocionálie. Učíme se žít dle příkladu života tohoto velkého světce. Podrobný program je každý měsíc zveřejňován na webu farnosti. Přístup do kostela je bezbariérový, v zimě je kostel temperován.

Svatá Rafka

Butrossiéh (Petra) se narodila 29. června 1832 ve vesnici Himlaya, nedaleko Bikfáci v Libanonu. Dnes zde žije asi 100 rodin. Rodiče byli maronitského vyznání. Když měla Butrossiéh 7 let, zemřela jí matka. Proto se s ještě větší vroucností obrátila k Panně Marii.

V 11 letech ji otec posílá do služby ke známým do Damašku, kde zůstává asi tři roky. Během jejího pobytu tam se otec podruhé oženil, s novou manželkou má dvě dcery. Když se Butrossiéh vrátí zpátky domů, cítí se zde ztracená. Setkává se s knězem, který se jí stal duchovním otcem.

Butrossiéh touží stát se poustevnicí, uteče tedy do kláštera. Rodina se jí vydá hledat. Butrossiéh odmítá setkání s rodinou, od té doby ji už neuvidí. Složí sliby, sestry spolupracují s jezuitu. Během genocidy křesťanů zachrání dítě, které schová pod hábit. Ji, Butrossiéh a několik sester nakonec zachrání jeden muslim, který je ukryje v mašali. Řeholní život ji ale úplně nenaplnuje. Na základě zjevení sv. Jiřího a ještě dalších světců odchází do jiného řádu. Zde přijímá jméno Rafka.

V roce 1885 o svátku Panny Marie Růžencové, když vidí, jak mnohé sestry jsou nemocné, modlí se: „Proč ses ode mne vzdálil? Proč jsi na mě zapomněl? Proč mě nenavštívíš nemocí?“ Toužila skrze utrpení získávat duše. Bůh ji okamžitě vyslyšel, a ještě tu noc pocítila velkou bolest hlavy, která se rozšířila na oči, a tu zůstala slepá a ochrnutá. Poslali ji k lékaři, a ten byl tak neopatrný, že jí vypíchl oko. Kněz, který ji provázel, promluvil lékaři tak do duše, že okamžitě utekl. Rafka ale přikázala lékaři zaplatit za jeho službu.

Nakonec zcela oslepla. Později se už nemohla udržet na nohou a od roku 1911 byla upoutána na lůžko až do smrti. Kostí v těle se jí vykloubily, klíční kost prorazila kůži a bolesti byly nepředstavitelné. Z bolesti si ale ještě dokázala dělat legraci! Zemřela 23. března 1914 po 29 letech krutých bolestí.

První zázrak se udál čtyři dny po jejím pohřbu. Setra Voršila měla od 7 let nádor. V noci slyšela hlas: „Vezmi hlinu z hrobu Rafky a potří si nádor touto hlinou.“ Vzala tedy hlinu, rozmíchala ji v trošce vody a potřela to místo. Hned potom nádor zmizel. Pak už se zázraky množí – vždy

ve spojitosti s hlinou z hrobu světece. Zázrak, který potom vedl ke svatořečení, se udál malému děvčátku Célin, které mělo ve dvou letech nádor na ledvině. Metastázy už zasáhly další orgány. Poté, co děvčátku přimíchali do jídla trochu hlíny, okamžitě začalo chodit a hrát si.

Rafka byla blahořečena 17. listopadu 1985, svatořečena 10. června 2001. Říkají jí „svatá Rita Východu“, nebo také „květ Libanonu“. Svátek má 23. března.

Plamen víry

Otec Arsenij (1893–1973), občanským jménem Piotr Andrejevič Strelcov, ruský ortodoxní mnich (jeromonach), je na Západě málo známý. Po ukončení studia církevních dějin v Moskvě se stal mnichem. V roce 1933 (ve 40 letech) byl poprvé zatčen kvůli svým kněžským aktivitám a od té doby strávil mnoho let v různých ruských trestaneckých táborech. Když se v roce 1942 v jednom z táborů už rozšířila zvěst o jeho smrti, on sám měl právě v těch chvílích neuvěřitelný zážitek: „Pán a Panna Maria mi prokázali velké milosrdenství, ukázali mi nejsvětější a největší poklad: lidskou duši naplněnou vírou, láskou a dobrotou. Ukázali mi, že víra na zemi nikdy nevymře.“

Božské světlo, které o Vánocích přišlo na tuto zem v Ježíškově, mu umožnilo vidět do duší a potom ho poslalo zpět na zem s posláním, aby sloužil spolumvězňům na onom místě hrůzy. Zcela

změněný tímto zázrakem, s hrdinskou láskou naplňoval otec Arsenij své poslání. V roce 1958 byl konečně z trestaneckého tábora propuštěn. On sám později vyprávěl svým nejbližším duchovním dětem, co se tehdy v roce 1942 – po jeho první fyzické smrti – odehrálo. Jeho posluchači všechno věrně zaznamenali.

Světlo, které osvětluje duše

Vyčerpávající parné léto s houfou komárů vstřídal deštivý, vlhký a chladný podzim. Země byla občas zamrzlá, jindy rozbrázděná bahnitými potoky. V barácích byla zima a vlhko a kromě toho vypukla chřipková epidemie. Onemocněl také otec Arsenij, horečka mu stoupla nad čtyřicítku. Jeden z vězňů, lékař, ho vyšetřil a s jiným vězňem, specialistou na plicní onemocnění, prokonzultoval jeho stav. Podle zjištění: „Pacient trpí zápallem plic, celkovým vyčerpáním, vážným nedostatkem vi-

taminů a jeho srdce je oslabeno. Vypadá to špatně. Myslíme si, že mu nezůstává víc než dva dny života. Potřebovali bychom pro něj léky, kyslík a řádnou péči.“ Když se stav otce Arsenije stále více zhoršoval, jednomu poslovi se s velkými těžkostmi podařilo dostat se do nemocnice, kde se mu s pomocí několika skutečných přátel podařilo požádat o léky. Dotyčný lékař se zeptal: „Kolik let má ten chlapík a jak dlouho už žije v táboře?“

Jakmile posel odpověděl, že pacient má 49 let a v táboře je už tři roky, lékař mu odvětil: „Myslíš si, že tento speciální tábor je sanatorium a chlapi by tu měli žít sto let? Je čas, aby odešel. Žil už dost dlouho. Pro něj nejsou žádné léky, ty potřebujeme pro armádu.“

Lékaři, též vězni v táboře, pomáhali, jak jen mohli, ale bezvýsledně. Od jednoho konce baráku k druhému bylo slyšet: „Otec Arsenij umírá!“ Znali ho všichni, vždyť každému z nich nějak prokázal dobro. Političtí vězni, jakož i kriminálníci pochopili, že v táboře umírá mimořádný, neobyčejný člověk.

Otec Arsenij se bez přestání modlil, ale také sám věděl, že umírá. Po nějaké době pocítil, jak se ho zmocnila jistá lehkost, a uvědomil si, že ho obklopuje absolutní ticho. Úplně se zklidnil. Jeho těžkosti s dýcháním, horečkou, která ho páčila v těle, slabost, to všechno zmizelo. Cítil se zdravý a plný energie. Co se stalo? Stal u svého vlastního lůžka a viděl na něm vychrtlého, vyčerpaného, neoholeného, téměř bělovlasého muže se zmrzlými sevřenými rty a polootevřenými očima... byl to on sám! Viděl vězně, a ačkoliv je neslyšel, přesně věděl, co říkají a co si myslí. S velkou bázní poznával stav jednotlivých duší, ale od tohoto světa ho oddělovala jakási neviditelná hranice, kterou nemohl překročit. Tehdy pochopil, že jeho duše opustila tělo a že on, kněz Arsenij, je fyzicky mrtev.

Klekl si a začal se modlit za všechny, s nimiž v táboře žil, a prosil Boha: „Ó Pane, ó můj Pane! Neopouštěj je, pomoz jim a zachraň je!“ Se slzami v očích zvláště prosil Pannu Marii o její přímluvu, aby ve svém milosrdenství neopustila vězně v tomto táboře. Najednou viděl baráky a celý tábor se všemi vězni a dozorci zcela jinak – jakoby zevnitř. Otec Arsenij najednou viděl duše lidí. Některé duše hořely vírou, již zapalovaly také lidi kolem sebe. V jiných duších, například v duších jeho spolutrpiteľů Sacikova a Avsenkova hořel malý, ale neustále rostoucí pláminek. Jiní nesli v sobě pouze jiskřičky víry a potřebovali pomoc pastýře, aby tyto jiskry mohly vzplát opravdovým plamenem. Byli zde i lidé, jejichž duše byly temné a smutné, bez nejmenší jiskry světla.

Když otec Arsenij hleděl do duší těchto lidí, jak mu to Bůh dovolil, byl hluboce dojat. „Ó Pane! Žil jsem mezi těmito lidmi a ani jsem si jich nevšiml. Kolik krásy v sobě nosí! Mnozí jsou skuteční asketi ve víře. Ačkoliv jsou obklopeni takovou duchovní temnotou a nesnesitelným lidským utrpením, zachraňují nejen sebe, ale dávají svůj život a svoji lásku lidem kolem sebe, pomáhají druhým slovem i skutkem. Pane! Kde jsem byl já? Byl jsem zaslepen pýchou a své malé skutky jsem považoval na něco velkého!“

Otec Arsenij viděl, že světlo víry hoří nejen ve věznicích, ale dokonce i v některých dozorcích a vedou-

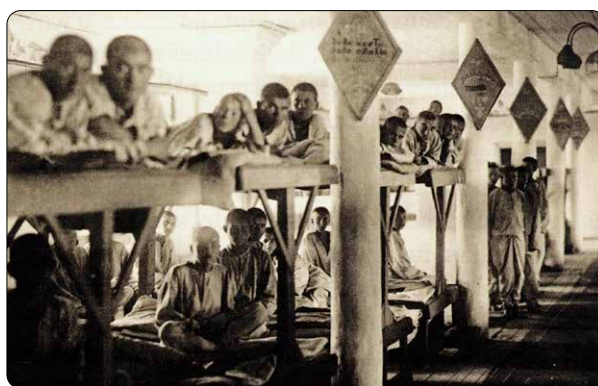
cích tábora, kteří v rámci svých možností též konali dobro, ačkoli to pro ně bylo nesmírně těžké, ba přímo nebezpečné. Lidí, kteří se mu zdáli na zemi vnitřně prázdní, bez vlastní osobnosti, viděl najednou zcela nově. Poznal jejich víru, nevyčerpatelnou lásku k bližnímu, viděl všechno dobro, které konali, jak nesli svůj kříž bez toho, aby si stěžovali. A on, kněz, mnich Arsenij, který žil mezi nimi, si jich nevšiml!

„Ó Pane! Kde jsem byl já? Odpusť mi a smiluj se nade mnou. Viděl jsem pouze sebe, a proto jsem byl pomýlený a neměl jsem dost víry v lidi.“

Otec Arsenij se skloněný dlouho modlil a prosil o odpuštění svých hříchů. Potom prosil Pannu Marii za ty, jejichž utrpení je tak velké, že přesahuje lidsky snesitelnou míru. A najednou uslyšel hlas, jasný, velmi něžný, ale pevný, který mu řekl: „Čas tvé smrti ještě nenastal, Arseniji. Musíš ještě chvíli sloužit lidem. Bůh tě posílá zpět, abys pomáhal jeho lidu. Jdi a služ! Nikdy tě neopustím.“

Otec Arsenij pozvedl zrak, podíval se na Pannu Marii a ohromen její dobrotou a nadzemskou vznešeností, hluboce se sklonil a řekl: „Panno Maria, kéž se stane tvoje vůle, tvoje a Pánova, ale já jsem starý a nemocný. Budu moci sloužit těmto lidem tak, jak jsi to ty, Vládkyně, přeješ?“ –

„Arseniji, nejsi sám, je mnoho těch, kdo mi slouží. Budeš sloužit s nimi bok po boku a spolu s nimi pomůžeš mnohým. Jdi, služ mi, já budu stát u tebe.“

Otec Arsenij cítil, jak se ruka Panny Marie dotýká jeho hlavy. Slyšel, jak někdo říká: „Je po všem! Už chladne. Náš otec Arsenij zemřel. Je téměř pět hodin a brzy bude budíček, musíme to oznámit dozorcům.“ Další řekl: „Teď jsme sirotky. Pomohl tolika z nás! Celý život jsem bojoval proti Bohu, ale on mi ho ukázal, ukazoval ho svými vlastními skutky.“

Najednou bylo slyšet, jak si otec Arsenij hluboce povzdechl – k velkému překvapení a zděšení mnohých okolostojících. Sám klidně řekl: „Panna Maria mě poslala zpět k vám.“ Nikdo neměl dojem, že by tato slova byla zvláštní, ačkoliv se všichni divili jeho návratu. Za dva týdny byl otec Arsenij znovu schopen vstát.

Byl uzdraven, a měl tedy sloužit lidem, což činil především svojí vírou a modlitbou, již konal zázraky. Bůh například vyslyšel úpěnlivou modlitbu otce Arsenije a jeho přítele Alexeje a oba je zachránil před jistou smrtí v mrazivé cele při teplotách až minus 30 stupňů.

Po takovémto ohromujícím poučení a napomenutí se otec Arsenij vrátil na zem jako úplně jiný člověk. „Tato událost mě vrátila na mé místo, tam, kde jsem měl být po celou dobu. Bůh mi ukázal moji velkou nehodnost a dal mi čas napravit mé chyby. Jelikož jsem přežil v táborech tak dlouho a díky Božímu milosrdenství jsem byl často zachráněn, namlouval jsem si, že mám silnou víru. Když jsem potom zemřel, Pán a Panna Maria mi ukázali, že nejsem hoden ani jen toho, abych se dotkl oděvu mnohých těch, kteří se mnou žili v táborech. Mám se od nich čemu učit. Pán mi ukázal, že ti, kdo v sobě nosí živou víru, ale především pastýři duší musí ze všech sil bojovat o každou duši až do posledního dechu. Základem boje o duši je láska, добрota a nezištná pomoc, pomoc jen z lásky k bratřím.“

*Z Vítězství Srdce 155/2023
přeložil a upravil -dd-
Pramen: Father Arseny. Priest,
Prisoner, Spiritual Father.
St. Vladimir's Seminary Press,
New York 1998*

Chléb svaté Zity (3)

„Tvoji rodiče a všichni známí se určitě zaradují, když se dozví, že jsi zůstala ve městě, kde tě přece jen čeká lepší život než na vesnici,“ zkoušela ji paní Bianca dál, ve snaze lépe poznat toto chudobné děvčátko.

Zita zbledla. Copak to paní myslí vážně? Ale pokorně se na ni podívala: „Můj křestní otec lituje děvčata, která, sotva vkročí do města, už si hned osvojují jiný život. Říká, že marnivost dokáže omotat člověka jako rychle se šířící mor. Kladl mi na srdce, abych nepodlehla svodům města, a musela jsem mu slíbit, že se budu mít na pozoru před marnivostí a hýřivostí. I proto bych nejraději zůstala oblečená ve svých vesnických šatech, protože takové nosí i moje maminka a tatínek je tak chudý, že mi nemůže koupit nové.“ Na paní Fatinelliiovou se podívala dvě prosící, nebesky modrá očka.

„Ale jistě, tvoje šaty se mi líbí,“ rychle ji utěšovala. „A co budeš dělat s penězi, které pro tebe dostala tvoje matka?“

„Nechala jsem je jim. Potřebují je víc než já. Otec málo vydělává, úroda je rok od roku menší, ale jak vyrostu a budu dostávat výplatu, celou ji pošlu rodičům, aby nemuseli tolik pracovat.“

Paní Bianca nevycházela z údivu. Prostě děvče z vesnice a mluví tak rozumně, jako by vyrůstala v té nejlepší a nejvzdělanější společnosti.

„Jsi velmi moudré dítě,“ pohladila ji po havraních vlasech spletených do copu. „Jistě ses hodně naučila ve škole a byla jsi dobrá žačka, když ti paní učitelová darovala tak krásné šaty,“ vyzvíдалa.

„Ó ano, ve škole jsem se snažila a ze šatů jsem měla velkou radost, i když paní učitelová obléká své děti podle městské módy. Víte, ona pochází z města, ale vůbec není pyšná a s každým, i s tím nejprostším člověkem mluví tak vlídně, že ji máme opravdu všichni velmi rádi. Vyprávěla mi, že dobrá služka se vyhýbá neužitečným spolkům a necudným zábavám, kde bych jen zbytečně marnila čas, a je tam slyšet mnoho pohoršlivých a hříšných slov. Též mě napomenula, že dobrá služka nevynáší na veřejnost, co se hovoří v domě, je svým chleboďárcům

věrná a jejich majetek stráží, jako by byl její vlastní.“

Paní Bianca byla Zitinou prostou upřímností čím dál víc nadšená. Už nyní věděla, že nenastane den, kdy by litovala, že ji přijala do služby.

Zita pokračovala: „Ještě mi radila, abych se nescházela s nehodnými dívkami, hlavně s takovými, co ošklivě hovoří o svých pánech, hledají jen zábavu a rády se předvádí. Tato děvčata mají zlé srdce i svědomí a jsou málo zbožné.“

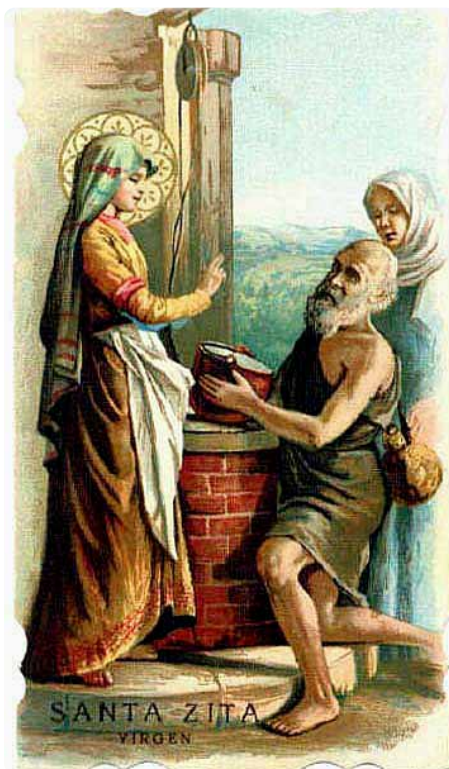
„A co ti řekla maminka? Také tě v něčem poučila?“

Zita plná důvěry ke své paní se rozpovíдалa. „Když všichni hosté odešli, maminka mě poslala spát, abych ráno nezaspala a byla odpočatá. Klekla jsem si vedle postele a modlila jsem se. Potom ke mně přišla a promlouvala mi do duše tak, že na to nikdy nezapomenu. Řekla mi: »Dítě, nyní se stalo to, čeho jsem se obávala. Musíš jít od nás pryč, na neznámé místo, mezi cizí lidi a budeš odkázaná sama na sebe.« A rozplakala se. Mezi slzami mi říkala: »Zito, raději bych tě viděla mrtvou, než by ses dopustila hříchu. Když miluješ Pána Boha, určitě se o tebe bude starat jako dobrý Otec. Ani já ani otec nebudeme na zemi věčně, každou chvíli může přijít čas, kdy si nás Pán povolá k sobě. Poslechni mě a nezanedbávej ráno ani večer modlitby, a když budeš moct, zajdi každý den na mši svatou, často choď ke svaté zpovědi a svatému přijímání a ke zpovědníkovi buď upřímná jako k samotnému Bohu, kterého zastupuje na zemi. Žij zbožně a ctnostně. Ke svým pánům se chovej tak, jak se chováš ke mně a k otci, prokazuj jim stejnou lásku, jakou dáváš nám, buď jim věrná a oddaná. I k ostatním sloužícím buď přívětivá a ochotná, ale s nikým se důvěrně nespřáteluj, a kdyby ti ubližovali, či krivdili, pomysli na Pána Ježíše a trpělivě to snášeš. Stále však k nim buď stejně přívětivá.«“

Paní Fatinelliiová se zamyslela. Moudré pokyny matky obdivovala.

„Kdyby byli mezi nimi takoví, co by tě naváděli ke zlému, co bys dělala?“ zeptala se po chvíli.

„Řekla bych to vám, ale kdybyste mě nechtěla vyslechnout, vzkázala bych ma-

mince, aby pro mě přišla. Raději budu hladovět a trpět, než bydlet se zlými lidmi. Maminka mi pak ukázala na Ukřižovaného a řekla: »Podívej se, jak nás Bůh miluje a koho ve své neskonalé lásce obětoval. Všechny práce, utrpení a oběti, které konáme z lásky k němu, se nedají porovnat s obětí na kříži, ani s utrpením pro naše spasení. Dítě, odevzdávám tě do těchto pěti Spasitelových ran, aby se od tebe odvrátilo každé nebezpečí, a ty mi při těchto pěti ranách Pána Ježíše slib, že budeš hodná a zbožná.« Slíbila jsem to a maminka se potom nade mnou dlouho modlila a žehnala mě svatým křížem. Milostivá paní, ani si neumíte představit, jak mi bylo těžce na srdci,“ vzdychla zhluboka.

Paní Bianca byla její upřímností dojata. Aby před ní neukázala své emoce, odešla do pokoje. Přivřela dveře a s hlavou ponořenou do dlaní usedla na pohovku. Vzpomněla si na vlastní odchod z domu a svou matku. I jejich loučení bylo podobné, přestože vážnější, vždyť měla zakládat svou domácnost. Vdávala se mladá, i proto jí matka kladla na srdce moudrá poučení, napomínala ji a zároveň varovala.

Dnes už se takové řeči často nevedou, přemítala v myslí. Víc než o Bohu, ctnostech anebo povinnostech v manželství a křesťanském životě se hovoří o výbavě, šperku, který si nevěsta připne na krk.

O jídle na hostině, počítá se počet svatebních hostů. Vybírá se nový dům. Ani jedna přítelkyně mi před svatbou neřekla, že mám manželství udržovat v křesťanském duchu. Každá se jen chichotala, že odeť budu krkem, který, když budu šikovná, bude točit manželovou hlavou. A dnes jsem mnohým pro smích, když děti a služebnictvo vedu ke zbožnosti. – Utřela si uszlzené oči.

„Děkuji ti, Bože, za Zitu. Ačkoli je mladá, určitě bude spolehlivá, výchova jí to ani nedovolí jinak,“ zašeptala do tiché místnosti. Až nyní si plně uvědomila, jaký poklad se dostal do jejich domu.

3. KAPITOLA

Zitiny první dny ve službě

Teplý paprsek vycházejícího slunce nakoukl do pokojíčku a polechtal Zitu na tváři. Vstávej, dnes je první den tvé služby, promlouval k ní něžným laskáním. Zita se usmála. Ačkoli se jí spalo nejlépe doma, měla tu příjemnou noc.

Spustila nohy z postele a poklekla, aby ranní modlitbou poděkovala Bohu za dar nového dne a celý mu ho obětavala s prosbou o požehnání. V modlitbě nezapomněla ani na drahé rodiče a rodinu domácího pána. A když všechny vložila do ochrany Panny Marie, svatých patronů a anděla strážného, vstala, aby se oblékla předtím, než se vzbudí děti. –

Včera ji na příkaz paní Fatinellové ubytovali v dětském pokoji, aby mohla být stále s dětmi a ony nebyly ani chvíli o samotě či bez dohledu.

Domácí paní ji také obeznámila s denním rozvrhem. Určila jí čas, kdy má vstávat, ale i odpočívat, kdy má chodit do kostela a na procházky s dětmi.

„Zito, svěřuji ti děti s důvěrou, nikdy je nenechávej bez dozoru a už vůbec ne s jinými dětmi,“ přísně zdůraznila. „Není vhodné, aby ses setkávala s děvčaty, o jejichž mravnosti nejsem přesvědčená.“

Zita se šikovně opásala bílou zástěrkou. Naklonila se nad spící děti, obě sladce odfukovaly. Po špičkách odešla ke dveřím a vykoukla z pokoje. Dlouhá chodba byla tichá a prázdná.

Vyšla ven a potichu nahlédla do otevřených dveří salónu. Komorná Fiona právě položila na prostřený stůl poslední

talíř. Když Zita uviděla namazané krajíce chleba a plátky syra, hned ji zakručelo v břiše. Neosmělila se však vejít a sednout si ke stolu, aby si třeba jen vypila sklenici mléka. Raději se vrátila k dětem, aby jim byla po ruce, kdyby se probudily.

Sotva se posadila na ozdobně vyřezávanou trojnožku, malí andílci se začali v postýlkách protahovat.

„Dobré ráno.“ S úsměvem jim udělala na čelo křížek. Potom s nimi poklekla, sepnula jim ruce, předřikávala jim modlitbu a oni ji po ní opakovali. Oba byli ještě příliš malí, než aby si ji dokázali zapamatovat.

Zita pochopila, proč se jí paní domácí včera tak vyptávala – vždyť nyní bude zastupovat jejich matku! Bude na děti dávat pozor nejen při hrách, ale povede je i na jejich cestě k dobrému Bohu.

Když pak večer přišla do přiděleného pokojíčku, děti už spaly. Poklekla u postele, kterou jí určili na spaní, a tak, jak byla zvyklá z domu, s nejvroucnější zbožností odřikala večerní modlitbu, jen o něco delší. Děkovala a posílala svá přání k Pá-

nu Ježíši, milé Matce Panně Marii, světmu andělu strážnému i své patronce. Ani tak se však neubránila slzám. Pod stále trvajícím dojmem ze včerejší rozlučky kropila noční košili drobnými slzami lítosti, ale zároveň i útěchy, že ji Bůh milostivě doprovázel až do tohoto paláce. Posilněna modlitbou potom tiše přistoupila k dětským postýlkám. Při matném světle svíčky pozorovala tvářičky andílků. Cítila se jako jejich anděl strážný, jenže v lidské podobě. Potichu je svěřila do ochrany Boží prozřetelnosti, ochrany Panny Marie a anděla strážného a na čela jim jako zbožná a starostlivá matka dala znamení kříže. Potom se schoulila pod ovčí rouno a přivřela víčka. –

Ráno dětem po modlitbě pomohla s oblékáním a doprovodila je do salónu, aby se nasnídaly. Potom se s dětmi a paní Biancou v patách vydala na dvůr.

Paní domácí si chtěla být jistá, že Zita je opravdu tou pravou společnicí pro její milované andílky, proto ji nenápadně pozorovala.

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LEDEN 2025

Úmysl papeže: Za právo na vzdělání uprchlíků

Modleme se, aby pro migranty, uprchlíky a ty, kteří jsou zasaženi válkou, bylo respektováno právo na vzdělání, které je tak důležité pro rozvoj lepšího světa.

Národní úmysl: Za plodné prožití Svatého roku

Modleme se, aby nám Jubilejní rok přinesl prohloubení vztahu s Bohem, novou lásku ke každému člověku a obnovený život z Ducha Svatého.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Uznán 71. zázrak v Lurdech

Zita uměla děti zaujmout a kupodivu jí poslouchaly na slovo. Asi i proto, že k nim byla milá, a přitom sladce rázná.

Náhle se Pagano rozložil, protože mu Isabella vzala dřevěného koníka. Zita si všimla, že se mu tvářička křiví hněvem. Přitulila si ho k sobě a cosi mu pošeptala. Musela to být zázračná slova, neboť Pagano se vzápětí rozesmál.

Udělal jsem dobře, že jsem ji vzala do služby, poušmála se v duchu paní Bianca, když tuto situaci pozorovala. Líbilo se jí, že Zita místo toho, aby vynadala Isabelle, domluvila Paganovi, aby se na sestřičku nezlobil. Je malá a ještě nemá tolik rozumu. Jen aby se z ní potom nestala rozmazlená slečinka, lekla se paní náhle.

Zita, jako by zaslechla její obavy, vzala do náručí děvčátko. „Isabelle, moje sladká květinko,“ pohladila ji po líčku, „nemůžeš brát bratříčkovi hračky. Když nějakou chceš, zeptej se ho a on ti ji dá, že?“ Podívala se na Pagana, který přikyvoval.

Paní Fatinelliová viděla dost, aby s klidem v srdci mohla nechat děti se Zitou, a potichu se vytratila ze dvora.

Zita chytila děti za ruce. „Půjdeme do zahrady, ano?“ Vedla je k chodníčku vysypanému drobnými kamínky.

Když došli do zahrady, posadila Isabella a Pagana na vyřezávanou lavičku s poduškami z brokátu a sedla si mezi ně.

„Dnes vás chci něčemu naučit,“ uchopila jejich malé dlaně do svých. „Když ráno vstanete, pěkně se pomodlete a potom, když pro vás přijde maminka, pozdravíte ji a políbíte ruku. Rozuměli jste mi?“

„A proč?“ zeptal se Pagano.

„Protože láska, poslušnost a vděčnost tatínkovi a mamince jsou svaté povinnosti dětí. Vždy je třeba být k rodičům uctívý, vždyť se o tebe starají. Dbají na to, abyste byli najezení, abyste měli pěkné šaty i krásné hračky.“

„Dobře,“ přikyvovala Isabella.

„I Pánu Bohu se líbí, když děti poslouchají rodiče a mají je v úctě.“ A žertem pocuchala Paganovi tmavé vlasy.

„On nás vidí?“ dychtivě se ptal.

„Ano. Vidí všechno, co děláš. I to, jestli se směješ, nebo zlobíš. Dnes ses mu určitě líbil, že ses nezlobil na Isabella, když ti vzala koníka. A teď se pojdte trochu proběhnout, za chvíli bude oběd.“ Sundala je z lavičky a spokojeně se na ně dívala, jak se se smíchem honí po zelené trávě.

Arcibiskup Malcolm McMahon z Liverpoolu 8. prosince 2024 prohlásil uzdravení Johna Traynora, britského vojáka z první světové války, za 71. zázrak připisovaný poutnímu místu Lurdy ve Francii.

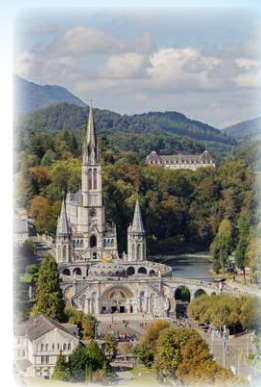
Traynor, který sloužil v britském královském námořnictvu, utrpěl v bitvě u Gallipoli vážná zranění hlavy, hrudníku a ramene, což mu způsobilo ochrnutí pravé ruky a epileptické záchvaty. Po neúspěšných operacích a letech utrpení se v roce 1923 zúčastnil poutě do Lurd, kde se po koupelech v posvátných pramenech zázračně uzdravil.

Během poutě Traynor překonal vážné zdravotní komplikace, avšak jeho zdravotní stav se dramaticky zlepšil poté, co se devětkrát okoupal v lurdském pramenu. Přestal trpět epileptickými záchvaty, znovu nabyl plnou funkčnost pravé ruky a nohy a jeho rány se zcela zahojily.

Podle výpovědi tří lékařů, kteří ho vyšetřili po návratu, bylo jeho uzdravení „absolutně nad přirozené schopnosti přírody“. Traynor, jenž se po svém uzdravení vzdal cigaret jako symbolického daru Panně Marii, žil dále plnohodnotný život, měl tři děti a pokračoval v šíření svého svědectví o zázračném uzdravení.

Arcibiskup McMahon na základě důkazů sesbíraných lékaři a historiky prohlásil, že uzdravení Johna Traynora je skutečným zázrakem. Zároveň vyjádřil naději, že v únoru 2025, během jubilejního roku, se v metropolitní katedrále v Liverpoolu uskuteční oslava tohoto významného okamžiku, která povzbudí věřící k hlubší víře a naději.

Podle CNA a www.tkkbs.sk

4. KAPITOLA

Zita dostává první výplatu

Buonissima se usmála na muže: „Dnes má Zita narozeniny.“

Tak ráda bych ji navštívila, ale nemůžu tu nechat Giovanniho samotného, povzdychla si v myslí.

Letošní úroda byla ještě chudší než ta loňská. Sotva měli pro sebe, ne tak, aby něco prodali. Jeden z bývalých zákazníků se rozhodl postavit za vesnicí letohrádek. Giovanni se šel zeptat na práci a hned ho vzal. Přidělil mu starého oslíka, se kterým měl ze skály z pohoří svážit kameny na stavbu domu. Celý týden přšelo, země byla rozmočená. Není divu, že oslík uklouzl a z vozu začalo padat všechno kamení. Giovanni ani nestihl uhnout a balvan mu přimáčkl levou nohu. Už přes měsíc leží v posteli a pořád se nemůže vyléčit.

„Myslím, že se má dobře,“ zašeptal Giovanni popraskanými rty.

„I já v to doufám,“ přitakala.

V těžce chvíli si i Zita vzpomněla: rok si podal ruku s novým rokem a ona má 14 let.

Čas plynul neuvěřitelně rychle, děti mezitím povyroستly a spokojená byla i paní Fatinelliová. Každé ráno vyšla po snída-

ni ke služebnictvu, rozdala mu rozkazy, vrátila se do pokojů, aby vzala děti k sobě, a Zitu poslala na mši svatou do kostela svatého Frigidiana.

Zitě se zpočátku tento čas určený pro návštěvu chrámu zdál krutý. Z domu byla naučená vydat se do svatostánku hned zrána, ale potom si vzpomněla na slova strýčka Graziana, že Bůh je všudypřítomný a není vázaný ani časem, ani místem, vyzývat ho může i jinde, nejen v kostele. A tak se paní Fatinelliové v duchu omluvila a přestala to vnímat jako duchovní újmu.

Učiním si z paláce dům služby Bohu a lidem, pomyslela si a věrně se to snažila plnit.

Dnes to bude výjimečná mše svatá, usmívala se Zita v duchu, když si oblékala modré lněné šaty. Rychle si ještě uvázala zástěrku a dlouhý silný cop ukryla pod sněhobílý čepce. Nemohla se dočkat, až vstoupí do chrámu, aby mohla dobrému Bohu poděkovat, že jí dopřál dožít se takového věku ve zdraví i v dobré službě. A dokonce je neděle, den, kdy může přijmout svaté přijímání, proto jej považovala za mimořádně slavnostní.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Pondělí 6. 1. 2025

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Klasika folk-lorně: Rožnov pod Radhoštěm **8:05** Mezi pražci (121. díl): Prosinec 2024 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Duchovní malby: Zjevení Páně **9:40** Outdoor Films s Martinem Půlpánem: Cestování po jihovýchodní Asii **11:15** Setkání: Aleš Dufek **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Betlémská hvězda: Za čím putovali tři králové? **13:00** Za tajemným krokodýlem do Konga **14:00** Můj chrám: Ivo Slavotínek, první náměstek hejtmána Olomouckého kraje, v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku **14:25** Noční univerzita: prof. Jan Royt – Ikonografie Kristova dětství a Klanění tří králů **16:05** Vezmi a čti: Prosinec 2024 **16:25** Kouzlo Vysoké nad Kysucou **17:00** Jonathan a Ježíš (1. díl) **18:00** Sedmihlásky: My tři králové, jdeme k vám **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Podobenství o rozséváči **18:11** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublina **18:38** Vánoční koncert: Ostrava-Heřmanice **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Babky v západních Tatrách **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:05** Moudrost mnichů: Ponoření se do... **21:20** Ekonomika církve (1. díl): Byznys ve jménu Božím aneb Proč církev podniká? [P] **21:35** Biblické Jordánsko: Skryté poklady z dávné minulosti **22:40** K jádru věci: S Pavlem Fischerem **23:40** V souvislostech **0:05** Letem jazzem (1. díl): Úvod do jazzové hudby **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 7. 1. 2025

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (33. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Jak potkávat svět: S Ivo Kahánkem **8:00** Hlubinami vesmíru s Milanem Halouskem: Pilotovaná kosmonautika **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Šajtar: Třebovický koláč 2018 **10:20** Když bolí tělo: Nemoci žlučových cest a slinivky **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Bohosudov **13:05** Harfa Noemova: Má vlast – Blaník **13:25** Poutníci času: S Janem Romportlem **14:00** Magazín Mary's Meals **14:20** Nebojte se... Ptejte se kněze **15:25** Mosambik – Jsem vnitřní uprchlík **16:00** Jak potkávat svět: S Pavlem Režným **17:15** Kardinálem v srdci papeže **17:35** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **18:00** Sedmihlásky: My tři králové, jdeme k vám **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Dům na skále **18:15** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **18:40** Jeden hrnek naděje **19:00** Na prahu devadesátky **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínek v ČR **21:35** Poutníci času: S Lê Vãn Quyětem **22:00** Dokořán: S Kollárovci **22:50** Má vlast: Vyšehrad **0:05** Přesah: Se šansonem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 8. 1. 2025

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (34. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Noční univerzita: prof. Jan Royt – Ikonografie Kristova dětství a Klanění tří králů **8:05** Vietnam **8:20** Rozumíme médiím: Co je dobrá novinařina a jak ji poznat **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **10:30** Dobrodružství před kamerou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** V pohorách po horách: Boží

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

hora – Žulovská pahorkatina **13:06** Příroda kolem nás: Lvičata, vlk, výlov rybníka Bohdaneč [P] **13:22** Pustevny **14:00** Cvrlikání: Šansonika **15:10** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **15:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Jasan Zoubek **16:00** Dům ze skla? **17:00** V pohorách po horách: Broumovské stěny **17:15** Otevřený chrám **17:30** Terra Santa News (736. díl): 8. 1. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky: My tři králové, jdeme k vám **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Podobenství o pokladu **18:15** Strýček Emu: Tříkrálový **18:25** 40 let se Štěpničkou **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Chrám na Hvězdném poli **20:55** Moudrost mnichů: Ctnosti a přednosti **21:10** Noční univerzita: Duch Svatý jako sjednotitel [P] **22:05** Bohém s Bohem: Lucie Žáčková **23:20** Generální audience papeže Františka **23:40** Setkání citeristů v Lukově **0:00** Umění sklářských mistrů **0:30** S NOACHem po Izraeli **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 9. 1. 2025

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (35. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Zapomenuté Čako **6:50** Dotyky múzy **7:20** Stíny nad Libavou **8:00** Terra Santa News (736. díl): 8. 1. 2025 **8:20** Poutníci času: S Lê Vãn Quyětem **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Mistr houslař z Jestřabí **9:30** K jádru věci: S Pavlem Fischerem **10:30** Lúky – obec v neustálém pohybu **11:10** Expedice Kola **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Danica a její příběhy **13:20** Okřídlení sousedé: Život s čápy **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Narozeninový koncert Jiřího Pavlici: Ostrava, Multifunkční hala Gong **15:50** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **16:05** Goralská obec Čierne **17:05** Hlubinami vesmíru s Milanem Halouskem: Pilotovaná kosmonautika **18:00** Sedmihlásky: My tři králové, jdeme k vám **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Utišení bouře na moři **18:15** Ovečky: Svátek Křtu Páně **18:35** Jánošíkove dni v Terchovej 2023 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Štěpán Krňou **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Valašská tančirna [L] **21:30** Moudrost mnichů: Mistrova řehole **21:40** Můj chrám: Tomáš Hanus, dirigent, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Brně **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Ivan Šumichrast – člověk, který uzdravuje aj vychovává **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 10. 1. 2025

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (36. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Charita pro Ukrajinu v čase války **6:50** Kmochův Kolín: Gloria **7:45** Okřídlení sousedé: Jiříčky a vlašťovky **8:00** Recept na roztroušenou sklerózu: Nerezignovat! **8:10** V pohorách po horách: Roháč – Súľovské skály **8:15** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahořečení **8:35** Nanebevstoupení **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Za tajemstvím šumavských lesů **10:05** Dům ze skla? **11:10** Vezmi a čti: Prosinec

2024 **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Je to dílo Boží: 30 let od navrácení nemocnice pod Petřínem **14:35** Cvrlikání: Štěpán Rak **15:45** Jeníkov **16:05** Chrám na Hvězdném poli **16:55** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **18:00** Sedmihlásky: My tři králové, jdeme k vám **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vzkříšení Jairovy dcery **18:14** ARTBITR – Kulturní magazín: Jasan Zoubek **18:29** Poníky, Poníky **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Luňáci červení **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:05** Poletuchy: Na skok do Krasu **21:50** Kaplani naděje: Michal Hrnčíariak **22:05** Iva Bittová, Pavel Fischer, Jakub Jedlinský a Babačka na Folkových prázdninách [P] **23:05** Ivan Šumichrast – člověk, který uzdravuje aj vychovává **0:00** Intarzovaný svět Jana Mařika **0:11** Kam vítr odvál pirko kukačky **0:20** Jsi krásná – Příběh Em **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 11. 1. 2025

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (37. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Když bolí tělo: Chronická onemocnění v neurologii **7:35** Do varu s Maxem Kašparů: Nemoci dneška **7:55** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **8:30** Sedmihlásky: My tři králové, jdeme k vám **8:35** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **9:00** Ovečky: Svátek Křtu Páně **9:20** Strýček Emu: Tříkrálový **9:40** Viděli jsme **9:45** Newtonova milost **11:05** Jak se rodil vodní živel **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín: Jasan Zoubek **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Duchovní menu [P] **12:25** Pod lampou **14:35** Na startu **15:00** Botswana **15:30** V pohorách po horách: Klokočovské skálie **15:45** Valašské tance z Rožnovska: Rožnovské slavnosti 2019 **16:40** Bohém s Bohem: Lucie Žáčková **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: Svátek Křtu Páně [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Popravěš Butovo: Ruská Golgota **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Plody Medžugorje **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:10** Dokořán: S Mons. Františkem Trstenským [P] **22:00** Benefiční koncert pro neziskovou organizaci Na počátku: Brno, KD Rubín **0:05** Tajemství ledu **0:35** Praelas zítřka **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 12. 1. 2025

6:05 Večer chval v rámci Celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti církevních škol **7:10** Zamyšlení Tomáše Halíka: Svátek Křtu Páně **7:30** Výpravy do divočiny: Antarktida a život v ní **8:35** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Valašská tančirna **10:00** Poutníci času: S rodinným cirkusem Josef Wertheim **10:30** Mše svatá ze Svátku Křtu Páně: Ostrava-Heřmanice, kostel sv. Marka [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:00** Muzikanti, hrajte: Straňanka **14:15** Poutníková cesta **16:10** Dokořán: S Mons. Františkem Trstenským **16:55** Dobrodružství před kamerou **18:00** Sedmihlásky (45. díl): Ja sem maly koledničiek **18:05** Ovečky: Svátek Křtu Páně **18:25** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulínova návštěva **18:50** Strýček Emu: Čepice [P] **19:05** V pohorách po horách: Palkovické hůrky **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Jonathan a Ježíš (2. díl) [P] **20:55** Giacomo Puccini: Messa di Gloria: Podzimní festival duchovní hudby 2024 **21:55** Jak potkávat svět: S Jaroslavem Wykrentem **23:20** Viděli jsme 5+ **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Bohém s Bohem: Lucie Žáčková **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 6. 1. o 13:05 hod.: Šarlotina pavučinka

„Šarlotina pavučinka“ je obľúbená detská kniha, ktorá dostala filmové spracovanie. Prasiatko Wilbur sa spolu s priateľmi, ako je malá Fern, snaží zachrániť pred osudom vianočnej šunky. Jeho kamaráti zo stajne mu pomáhajú odhaliť jeho jedinečnosť.

Utorok 7. 1. o 13:00 hod.: Nebo nie je výmysel

Todd Burpo, miestny pastor, čelí životným výzvam, keď jeho syn prežije zdravotnú krízu. Po uzdravení mu chlapec hovorí o zážitkoch z neba, čo postupne otvára otázky o viere a zázrakoch. Boj o vieru, lásku a nádej nasleduje v tomto príbehu.

Streda 8. 1. o 17:00 hod.: Povolanie laik (Z tmy do svetla)

Dominika Kopšová sa v práci venuje dôchodcom. Búrlivé časy v jej živote skončili a ona teraz nachádza potešenie v samote, v čítaní Božieho slova či na stretnutiach s blízkymi ľuďmi. Jej príbeh je o veľkom zlome, vytúženej radosť a slobode v Bohu.

Štvrtok 9. 1. o 16:55 hod.: Magda

Táňa sa teší na vzácný čas počas Vianoc, ktorý strávi so svojim bratom. Filip, misionár, posledné roky slúži v Ekvádore. Počas mrazivej noci prichýli neznámu Magdu, ktorá rozbije súrodeneckú šachovú partiu. Ako dopadne, keď sa títo traja odlišní ľudia zídu? Podarí sa im nájsť spoločnú reč? Dozvieme sa v hranej poviedke s názvom Magda.

Piatok 10. 1. o 20:30 hod.: Selfie ocko

Čo sa stane, keď komik začne brať vážne čítanie Biblie? Dozvieme sa to v rodinnej komédii Selfie ocko, v ktorej sa bývalý komik snaží presadiť vo svete sociálnych médií, až pokiaľ ho nezmení čítanie Božieho slova.

Sobota 11. 1. o 20:30 hod.: Ako Pán Boh dá

Ako Pán Boh dá je talianska filmová komédia od režiséra Edoarda Falconeho, plná vtipných dialógov a trefných pohľadov na spoločenské či sociálne schémy s optimistickým posolstvom: že je dôležité len jednoducho veriť.

Nedeľa 12. 1. o 20:30 hod.: The Chosen špeciál

Zažite prvé Vianoce očami Márie a Jozefa. Sledujte mladú dvojicu na dlhej ceste do Betlehema a pripravujte sa na narodenie Ježiša.

Liturgická čtení

Nedeľa 5. 1. – 2. nedeľa po

Narodení Páně

1. čt.: Sir 24,1–4.12–16

(řec. 1–2.8–12)

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: Jan 1,14 (*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,3–6.15–18

Ev.: Jan 1,1–18

Pondělí 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6

Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13

Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6

Ev.: Mt 2,1–12

Úterý 7. 1. – nezávazná památka sv. Rajmunda z Peñafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22–4,6

Ž 2,7b–8.10–11

Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)

Ev.: Mt 4,12–17.23–25

Středa 8. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7–10

Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,34–44

Čtvrtek 9. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,11–18

Ž 72(71),1–2.10.12–13

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,45–52

Pátek 10. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,19–5,4

Ž 72(71),1–2.14+15bc.17

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Lk 4,14–22a

Sobota 11. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 5,5–13

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 5,12–16

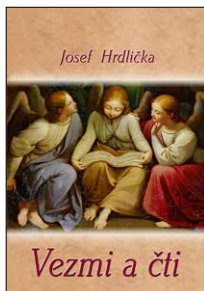
BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. – 11. LEDNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 1.		PO 6. 1.		ÚT 7. 1.		ST 8. 1.		ČT 9. 1.		PÁ 10. 1.		SO 11. 1.	
Antifona	154	167	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	154	167	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248
Antifony	201	220	233	255	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	813	914	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	201	220	233	255	241	264	244	268	247	272	251	276	254	279
Antifona k Zach. kantiku	202	220	233	256	241	264	245	268	248	272	251	276	254	280
Prosby	202	221	233	256	241	265	245	269	248	272	251	276	254	280
Závěrečná modlitba	202	221	234	257	1277	265	245	269	248	273	252	277	255	281
Modlitba během dne:														
Hymnus	155	168	227	249	227	249	227	249	227	249	227	249	227	249
Antifony	156	169	228	250	228	250	228	250	228	250	228	250	228	250
Žalmy	926	1036	235	257	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	203	221	237	259	242	266	245	269	249	273	252	277	255	281
Závěrečná modlitba	202	221	234	257	242	265	245	269	248	273	252	277	255	281
Nešpory:														
SO 4. 1.														
Hymnus	153	166	229	251	225	247	225	247	225	247	225	247	261	288
Antifony	200	218	230	252	238	260	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	230	252	238	261	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	200	219	231	254	239	262	243	267	246	271	250	274	253	278
Ant. ke kant. P. M.	200	219	232	254	240	263	243	267	247	271	250	275	253	278
Prosby	201	219	232	254	240	263	243	267	247	271	250	275	253	279
Záv. modlitba	202	221	234	257	234	257	1277	265	245	269	248	273	252	277
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

SPIRITUALITA LITURGICKÉ SLUŽBY A HOMILIE BISKUPA JOSEFA HRDLIČKY

VEZMI A ČTI • DUCHOVNÍ ROZMĚR SLUŽBY LEKTORA
Mons. Josef Hrdlička

V letech 2003–2005 a 2011–2014 byly v Arcidiecézi olomoucké realizovány vzdělávací kurzy pro lektory Božího slova v rámci všech děkanátů. Obou kurzů se zúčastnilo celkem více než 2000 věřících. Tato knížečka obsahuje řadu zamyšlení nad jedním z témat kurzů: Duchovní rozměr služby lektora. Je to jedinečná pastorační pomůcka, kterou by měl znát každý lektor, aby Boží slovo jím přednášené co nejúčinněji zasáhlo posluchače. Především však si musí být vědom, že se svojí službou stává mluvčím samého Boha. Posluchač snadno pozná, zda lektor sám ví, co čte, zda se na svůj úkol připravil, zda je textem sám osobně osloven a odpovědně zaujat.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 95x142 mm, 46 stran, 37 Kč

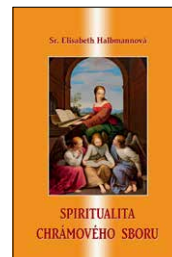
SPIRITUALITA CHRÁMOVÉHO SBORU

Sr. Elisabeth Halbmánová • Z němčiny přeložil ing. Miroslav Polepil • Úvod biskup Josef Hrdlička

Jsmo povoláni ve sborovém zpěvu zvěstovat Boží slovo, tvořit společenství církve a posilovat víru. Tyto rozměry chrámo-

vého sborového zpěvu sr. Elisabeth Halbmánová rozvíjí v zamyšleních založených na souznění života a umělecké tvorby s Písmem svatým.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A6, 48 stran, 45 Kč

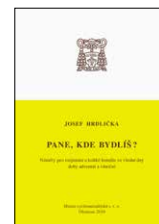

PANE, KDE BYDLÍŠ?

Josef Hrdlička

Náměty pro rozjímání a krátké homilie ve všední dny doby adventní a vánoční.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 56 stran, 59 Kč

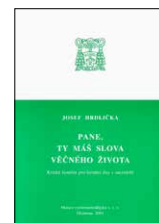

PANE, TY MÁŠ SLOVA VĚČNÉHO ŽIVOTA

Josef Hrdlička

Krátké homilie pro feriální dny liturgického mezidobí.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 56 stran, 59 Kč

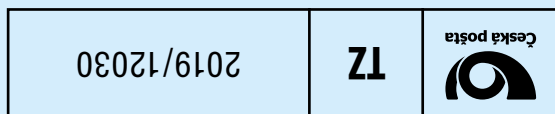

OZNÁMENÍ ZÁSILKOVÉ SLUŽBY

Od pondělí 6. 1. 2025 bude na našich zásilkových prodejnách probíhat inventura, ale budeme přijímat telefonické objednávky. Objednané zboží začneme posílat od pondělí 13. 1. 2025.

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.